

— Дръжъ се, дѣдо Пешо, не бой се! Ей сегичка ще отида да взема петалото отъ царя.

И закуцука по пжтя къмъ царевия палатъ. Вървѣ що вървѣ, стигна една рѣка. Дълбока рѣка, дълга рѣка, нѣма какъ да я мине. Чуди се куцото пѣтле що се чуди, па си рече:

— А бе азъ защо ли се чудя!

И като отвори едно гърло, изпи рѣката и мина отвѣдъ. Но не извървѣ половината пжть, насреща му се озжби единъ лъвъ:

— Ще те изямъ!

— Ще ми изядешъ опашката! — отвърна пѣтлето, — върви си по пжтя!

Лъвътъ зѣпна.

— Бе ти, — кипна пѣтлето, — нѣма ли да си ходишъ?

И като протегна шия, клѣвна и погълна лѣва. Късно вечерьта то стигна предъ царевия палатъ, подхвъркна на единъ крушовъ клонъ тъкмо предъ отворения прозорецъ, кждето спѣше царя и силно изкукурига.

Царьтъ се пробуди.

— Кой смѣе да нарушава царския ми сънь! — грозно изрева той.

— Азъ, — отвърна пѣтлето!

— Защо си дошло?

— За дѣдовото Пешово петало.

— Не си давамъ късметя! — каза царьтъ.

Тогавя пѣтлето опъна шия и пакъ изкукурига.

— Цѣла нощъ ще пѣя и нѣма да те оставя да спишъ!

— Тѣй ли? — рече царьтъ и повика двамата боляри.

— Я идете опалете голѣмата пещъ и го хвърлете живо да се опече!

Както имъ заповѣда царьтъ, тѣй направиха боляритѣ. Опалиха пещьта и хвърлиха пѣтлето вжтре. Още не стжпило върху вжгленитѣ, то зѣпна и рече:

— Излѣзъ, рѣчице!

Рѣката излѣзе и угаси вжгленитѣ. На сутриньта куцото изскочи живо и здраво и цѣлъ день се разхожда на улицата предъ палата. А вечерьта, щомъ царьтъ заспа, то пакъ закукурига.

— Пакъ ли? — скокна царьтъ и заповѣда на боляритѣ да го хвърлятъ въ дълбоката яма, кждето имаше сто гладни вѣлка.